MAGAZÍN MORAVSKÉHO
DIVADLA OLOMOUC
ŘÍJEN—PROSINEC 2026

za oponou

18 Upíři mají sexappeal

22 Budoucnost divadelních technologií

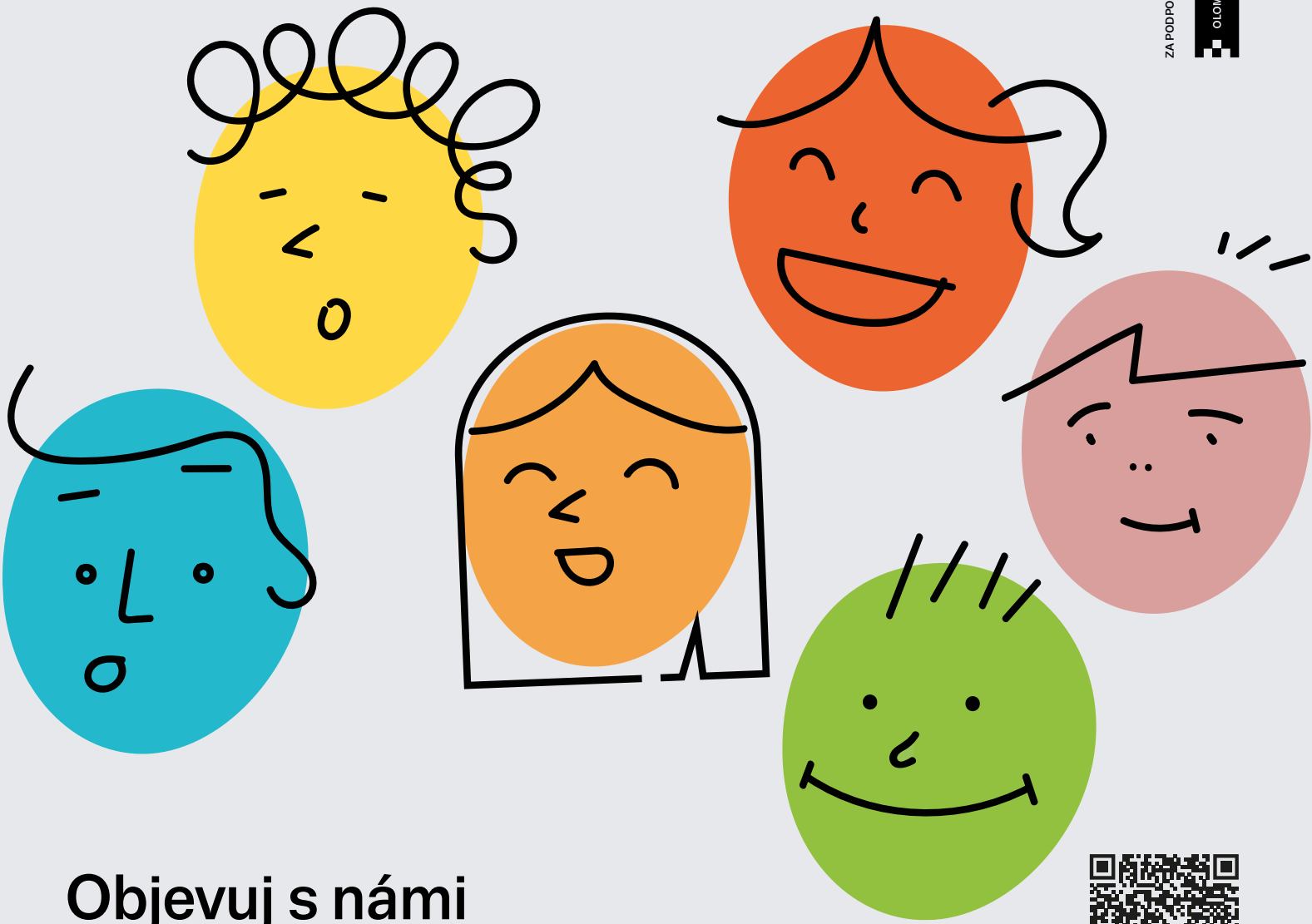
Klubík Moravského divadla a Moravské filharmonie

Pohádky, koncerty a workshopy. Pro děti za polovinu!

Ministerstvo kultury

Olomoucký kraj

ZA PODPORY OLOMOUC

Objevuj s námi svět divadla a hudby!

Moravské divadlo Olomouc

Moravská filharmonie Olomouc

sedmička

KEC

obsah

04 Sezona 2026–2027: přehled premiér

05 Divadelní planeta se vrací. Akcentovat bude svobodu a odvahu

06 Fotoreport: Heda Gablerová

08 Kde se vzal Drákula?

09 Cena Thálie pro Natálii Tichánkovou

10 Pohádka, která má co říct i dnes

12 Z divadelního archívu: Čert a Káča

14 Heda Gablerová jako bolestivě aktuální příběh – rozhovor s Mariánem Peckem

16 Návrat vánočních hitů a jedno velké loučení

18 Upíři mají sexappeal – rozhovor s choreografem Garrettem Smithem

20 Když se vše musí zvrtnout podle plánu

21 Návštěva v Ateliéru

22 Nový obor pomůže budoucnosti divadelních technologií – rozhovor s Janem Petrem

za oponou

Redakce: Tereza Matějková, Miroslav Král
Foto na titulní straně: Alexandra Ženatá
Fotografie z inscenace Heda Gablerová: Kateřina Holbová
Ostatní fotografie: Alexandra Ženatá, Andrea Simperová, Tereza Hrubá, Daniel Schulz, Tereza Valnerová, Jan Procházka, Petr Hrubeš
Grafika a sazba: Petr Macháček
Vydává Moravské divadlo a Moravská filharmonie, p. o. pro propagační účely zdarma · www.moravskedivadlo.cz · tel.: 585 500 500

OLOMOUC

Olomoucký kraj

Ministerstvo kultury

editorial

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

léto uteklo jako voda a Moravské divadlo Olomouc společně s vámi vstoupilo do nové sezony. Připravujeme pro vás premiéry a novinky, těšit se ale můžete i na oblíbené inscenace a pravidelné akce.

V tomto čísle bych vás ráda pozvala do světa neblaze proslulého hraběte Drákuly, jehož příběh pro vás chystá soubor baletu, nahlédneme společně na pohádkový příběh Čerta a Káči a uděláme s i malý výlet do minulosti s naším divadelním archívem. Poodhalíme pro vás detaily z nového studijního oboru, který se otevřel v našem Kreativně edukačním centru, činohra představí své novinky na repertoáru – Hedu Gablerovou a Hru, která se zvrtla, a pozveme vás na návštěvu do Ateliéru MDO. Sedmička vás naláká na druhý ročník festivalu Divadelní planeta a neopomeneme ani blížící se Vánoce, které vám i letos v Moravském divadle zpříjemníme nabitým zimním programem.

Přeji vám krásnou sezonu v Moravském divadle a zajímavé počtení.

Tereza Matějková
šéfredaktorka

sezóna

Antonín Dvořák:
Čert a Káča
opera

Henrik Ibsen:
Heda Gablerová
činohra

opera
Leoš Janáček:
Věc Makropulos

M. Uhde, M.Štědroň,
Z. Pospíšil, I. Olbracht:
Balada pro banditu
opera

činohra
Martina Babišová,
Věra Starečková:
Hoří, má čarodějnice

opera
Giuseppe Verdi:
Macbeth

H. Lewis, J. Sayer,
H. Shields:
Hra, která se zvrtla
činohra

Wojciech Kilar,
Sergej Prokofjev:
Drákula
balet

činohra
Zdeněk Jirotka:
Saturnin

Léo Delibes:
Coppélie
z Montmartru
balet

26/27

Divadelní planeta se vrací. Akcentovat bude svobodu a odvahu

Druhý ročník festivalu Divadelní Planeta se vrátí do Sedmičky a rozšíří své působení i do Kulturně edukačního centra (KEC). Mezioborový divadelní festival se zaměřuje jak na odbornou, tak na laickou veřejnost, nabízí program pro děti i studenstvo. Druhý ročník, který nese podtitul Příběhy odvahy, se uskuteční 12.-17. listopadu.

Festival Divadelní planeta jako platforma pro kreativní vzdělávání vznikla v roce 2025 jako společný projekt malé kulturní scény Sedmičky, Ateliéru MDO a Klubu mladého diváka ARTER. Loni tento projekt zaznamenal velký úspěch, na který jeho tvůrci chtějí navázat. Festival se opět zaměří na propojení kultury a vzdělávání, tentokrát však s přihlédnutím k odkazu 17. listopadu a tématům svobody, osobní odpovědnosti, odvahy, důvěry a aktivního občanství. Skrze divadlo, film, nový cirkus, fotografii, ale i další umělecké formy propojí historické příběhy a zkušenosti pamětníků se současnými otázkami týkající se zejména role nastupující generace v otázkách občanské společnosti a aktivního zapojení do veřejného života.

Pro účastníky z řad odborné veřejnosti pořadatelé chystají program v Kulturně edukačním centru, jehož součástí je ukázka divadelního workshopu, prohlídka nových prostor KEC, networking a sdílení zkušeností v oblasti kreativního vzdělávání. Program pro širokou veřejnost pak zahrnuje workshopy pro děti i dospělé z oblasti nového cirkusu, na kterých si návštěvníci vyzkouší žonglování, balancování, základy akrobacie nebo se seznámí s klaunským uměním.

Zajímavou zkušeností bude také workshop Vypněte roli, který návštěvníkům nabídne možnost se v bezpečném prostředí na chvíli pohroužit do sebe a pomocí kreativních postupů na nějakou chvíli „vypnout“ sociální role a zaměřit se na sebe a své niterné prožívání. Pestrý program doplní workshop výroby kostýmů z recyklovatelných materiálů nebo loutkářský workshop. Pro milovníky hudby připravil festival koncert amerického hudebníka Nicholase Roye Arthofera a do světa dokumentární fotografie vás pozve uznávaní český fotograf David Těšínský. Po besedě bude následovat vernisáž výstavy jeho fotografií s názvem Jiná Krása.

V den výročí sametové revoluce se mohou návštěvníci Sedmičky zúčastnit rodinného filmového workshopu s názvem Malý film o velké odvaze, během kterého si vyzkouší, jak rozpohybovat předměty a obrázky a vytvořit vlastní animovaný film, jenž připomene příběhy odvahy a touhu po svobodě těch, kteří se rozhodli změnit svět k lepšímu. Od 19 hodin pak následuje představení inscenace Jejich sestra, které mapuje osudy Zdeny Mašínové mladší a její rodiny, a to i s dramaturgickým úvodem.

Ať už jste divadelní profesionálové, pedagogové, nadšenci nebo hledáte smysluplné kulturní vyžití pro své nejmenší, festival Divadelní planeta pro vás nabízí pestrý program. Konkrétně ho najdete na našem webu, kde zjistíte veškeré podrobnosti, informace o místě konání, časech a vstupném. ●

Heda Gablerová

První činoherní inscenací nové sezony byla Ibsenova Heda Gablerová. Příběh ženy, která žije ve světě, jenž nebyl stvořen pro ni, svádějící boj, který nemůže vyhrát, měl svou premiéru v Mnichově už v roce 1891. Do Moravského divadla se Heda Gablerová vrací po více než sto letech od svého olomouckého uvedení, tentokrát v režii Mariána Pecka, který se ke spolupráci s místní činohrou vrací už počtvrté. Podívejte se na náš fotoreport.

Kde se vzal Drákula?

Z mýtů a legend přešli upíři do lidové slovesnosti a dnes jsou oblíbenou součástí naší popkultury. Příběh nejslavnějšího z upírů, hraběte Drákuly, se stal inspirací pro nejnovější baletní inscenaci Moravského divadla, která se diváctvu poprvé představí už 30. října.

Lidská fascinace upíry sahá už tisíce let nazpátek. Nesmrtelné, krev sající démony znali už v Mezopotámii, starém Řecku i Římě. V západních kulturách se ale slovo upír, nebo chceme-li, vampír, objevuje až v 18. století. Upíři šíří primárně strach, jsou ale spojeni také s velkou fascinací. Spojují v sobě totiž nesmrtelnost, nestárnou, disponují velkou fyzickou silou i magickými schopnostmi. Nejsou obyčejnými vražd'ícími monstry, ale často bývalými lidmi, kteří skrze hrůznou proměnu našli věčný život. Procházejí lidskými dějinami a vybraným obětem otevírají cestu k věčnému životu. Na druhou stranu jsou odsouzeni k nekonečné žízni po krvi, čelí neustálému strachu z odhalení, nemohou vyjít na denní světlo a musejí se vyhýbat zrcadlům, stříbru, křížům, dřevěným kůlům nebo česneku. Tolik k těm nejznámějším způsobům, jak upíra oslabit nebo zabít.

Bezesporu nejznámějším upírem světa je hrabě Drákula. Tato postava se zrodila v roce 1897 z perka irského spisovatele Brama Stokera a od té doby, za téměř 130 let své existence, se Drákula stal popkulturním archetypem upíra, který fascinuje tvůrce po celém světě. Stoker ve svém díle kombinuje lidové pověsti o upírech a vlkodlacích, ale zároveň nachází předobraz i ve skutečném panovníkovi, valašském knížeti Vladovi III. Napichovači. Tento krutý vládce, který dostal svou přezdívku pravděpodobně na základě své obliby v napichování nepřátel na kůl, vládl v Rumunsku v 15. století. Není tedy náhodou, že domov hraběte Drákuly je nejčastěji situován do Transylvánie neboli Sedmihradska, což je název historické země v dnešním Rumunsku.

Co se týče inspirace pro filmový průmysl, je Drákula absolutním rekordmanem. Podle Guinessovy knihy rekordů se tato postava objevila v celkem 538 filmech, přičemž první byl, alespoň podle ČSFD, zfilmován již v roce 1921. Upíři však fascinují dodnes, ať už se jedná o mimořádně úspěšnou knižní a filmovou sérii Stmívání nebo seriály jako Upíří deníky nebo Pravá krev. V českém prostředí pak nelze nezmínit veleúspěšný muzikál Drákula, který loni oslavil 30 let od premiéry a stále drží divácký rekord, když ho v letech 1995 – 1998 navštívilo přes 1,2 milionu diváků.

Nyní příběh nejslavnějšího upíra přichází na jeviště Moravského divadla, aby otevřel baletní sezonu v Olomouci. Po dvou letech opět přijal nabídku ke spolupráci americký choreograf Garrett Smith. V sezoně 2024/2025 v Moravském divadle uvedl ve světové premiéře svou choreografii Skrytá tajemství. Nyní společně se souborem baletu připravuje výpravný narativní balet, a i tentokrát se bude jednat o světovou premiéru. Inspiraci nalezl Smith v hudbě Wojciecha Kilara a Sergeje Prokofjeva a svou originální choreografii zasadil do velkolepé scénografie úspěšného českého tanečníka, hudebního skladatele a scénografa Otto Bubeníčka. Spolupráci na kostýmech opět přijala Smithova dvorní výtvarnice Monica Guerra. Celkovou atmosféru na jevišti a nepostradatelné kouzlo pak utváří také light design Karla Šimka.

V roli Drákuly se divákům představí nová posila olomouckého souboru Luca Curreli (v alternaci s Lorenzem Carrierem) a v roli Miny pak Adéla Bendová (v alternaci s Annou Fumagalli), které výkon v inscenaci Želary vynesl užší nominaci na Cenu Thálie. Diváci se dále mohou těšit na Alici Rizzo, Alissu Personé, Ivána Sáncheze Fernándeze, Davida Claisse, Fabia Meneguzza, Arnauda Dreyfuse, Elliota Renahyho a Gianmaria Giacominiho. ●

Premiéra se uskuteční 30. října 2026 od 19 hodin v Moravském divadle.

Natálie Tichánková získala
za svůj výkon v muzikálu Evita
Cenu Thálie. Gratulujeme!

Pohádka, která má co říct i dnes

Novou sezonu souboru opery a operety Moravského divadla Olomouc otevřel Dvořákův Čert a Káča. Je to zároveň první inscenace nové sezony, která již vzniká v plné umělecké a organizační gesci nového šéfa souboru Jiřího Přibyla. Operní sezona nese příznačný název Mýty, rituály, čáry a kouzla a vedle Čerta a Káči nabídne Janáčkovu Věc Makropulos, Uhdeho a Štědroňovu Baladu pro banditu a Verdiho Macbetha.

Volba Dvořákova Čerta a Káči proto není náhodná. Vedle tematického směřování sezony bylo cílem vytvořit moderní rodinné představení, které dětem umožní přirozený a radostný vstup do světa opery, aniž by se opera musela přizpůsobovat dětskému divákovi za cenu zjednodušení. Inscenace proto existuje také ve zkrácené variantě pro školní představení a rodiny s dětmi. Ani ta však není „méněcennou“ verzí – zachovává podstatný děj, charakter postav i zásadní dramatické situace.

Dvořákův Čert a Káča začíná během bujarého posvícení na české vesnici, kde se mladý ovčák Jirka loučí s přáteli, protože musí odejít do služby ke správci. Do hospody přichází také temperamentní Káča se svou matkou. Káča, která marně čeká na tanečníka, v rozčilení prohlásí, že by si zatančila třeba i s čertem. Její přání se záhy splní: do hospody přichází myslivec, ve skutečnosti čert Marbuel, který má zjistit, zda jsou správce a kněžna zralí pro peklo. Káču pozve k tanci a po divoké polce ji odnese do pekla. Jirka, kterého správce právě propustil ze služby, se rozhodne Káču zachránit a vydává se za ní. V pekle se však ukáže, že ani čerti si s Káčou nevědí rady. Marbuel se jí nemůže zbavit, a nakonec se s Jirkou dohodne, že mu pomůže dostat Káču zpět na zem. Jirka ji lstí během pekelné taneční veselice vyvede za bránu. Zároveň se dozvídá, že zatímco správce dostane možnost napravit své provinění, kněžna má být odsouzena k peklu pro svou pýchu a lhostejnost. Jirka se však rozhodne dát šanci i jí. Ve třetím dějství proto na zámku otevřeně připomene kněžně její odpovědnost za poddané. Kněžna si uvědomí prázdnotu svého dosavadního života a rozhodne se změnit: zruší robotu a získá si úctu lidí, kterým vládne. Když si pro ni nakonec přiletí Marbuel, Jirka jej zastaví – a definitivně ho zažene Káča, která se žene za čertem, aby si s ním vyřídila účty. Peklo je poraženo nikoli silou, ale lidskou odvahou, důvtipem a schopností napravit vlastní chyby. Jirka se stává kněžniným rádcem, Káča získává dům a věno a příběh končí všeobecnou radostí a smířením.

Wenigovo libreto přitom nevychází pouze z jediné pohádkové předlohy. Jeho hlavními inspiračními zdroji se staly pohádky Boženy Němcové Čert a Káča a Čertův švagr, které libretista propojil a přetavil do svébytného operního příběhu. Navazuje však také na další zpracování české čertovské tradice – na Baladu o nebohém ďáblu Ladislava Quise a na báchorku Josefa Kajetána Tyla Čert na zemi. Wenig tak vytvořil libreto, v němž se potkává lidová pohádka, literární tradice i česká dramatická zkušenost 19. století. Dvořákův Čert a Káča proto není pouhým převyprávěním známé pohádky, ale originálním divadelním dílem, které z různých zdrojů vytvořilo nový, kompaktní svět postav, situací a vztahů.

Jedním z podstatných principů nové koncepce Jiřího Přibyla je přitom práce s vlastním souborem. Nejde pouze o obsazení rolí, ale o vědomé využití pěveckých a hereckých předností jednotlivých interpretů, jejich vzájemnou souhru a zároveň o možnost jejich dalšího uměleckého růstu. Už při dramaturgických úvahách o Čertovi a Káče mělo vedení jasno, že má v olomouckém souboru interprety, kteří mohou těmto postavám dát velmi konkrétní a osobitou podobu.

V roli Káči se divákům představí Anna Moriová, alternuje Lenka Schalenberger, Marbuelem jsou Daniel Kfelíř a Jiří Přibyl, Jirku zpívá Raman Hasymau, alternuje Peter Račko, Kněžnu Helena Beránková v alternaci s hostující Barborou Pernou a Správce a Čerta vrátného Martin Štolba.

Právě z charakterů těchto umělců tvůrci inscenace vyšli. Káča není zlá, stará ani ošklivá. Je naopak nejkrásnější a nejdivočejší dívkou v celé vesnici. Svou nespoutaností a svobodou dráždí nejen muže, ale především ostatní ženy. Vzniká tak plnokrevná postava na pomezí Divé Báry a Kateřiny ze Zkrocení zlé ženy, která se nebojí vzít svůj osud do vlastních rukou – a pokud je třeba, vydobýt si štěstí třeba až v samotném pekle.

„Jaká matka, taká Katka" či v tomto případě spíše „Jaká Katka, také matka" platí tentokrát doslova. Káčina stejně temperamentní matka, která v běžných inscenacích často zůstává spíše epizodní figurou, prochází naším příběhem od začátku až do konce. Této role se zhostila Magda Málková, výrazná osobnost nejen olomoucké opery a emeritní členka souboru. S nadhledem, hereckou bravurou a pověstnou jiskrou vytvořila ženu, která svou dceru rozhodně nezapře. A možná se dokonce dozvíme, kdo je Káčiným otcem…

Výraznou proměnou prošla také Kněžna. V původním příběhu je její úloha ve srovnání s ostatními postavami poněkud okrajová a objevuje se až ve třetím dějství. V olomoucké inscenaci se však stává jednou z hlavních dramatických postav a prochází největší proměnou v celém příběhu. Nevede ji k ní pouze strach z pekla. Její svět se proměňuje také pod vlivem osvícenství, k němuž se jako jedna z prvních představitelek místní šlechty obrací. I ona tak prochází cestou od starého způsobu uvažování k novému chápání světa.

Podobně nahlíželi inscenátoři také na Jirku. Není žádným „božím prosťáčkem", který se náhodou připlete k velkým událostem. Je to schopný, vzdělaný student, který rozumí světu i lidem kolem sebe. Jeho zbraní není síla, ale především rozum, odvaha a schopnost správně odhadnout situaci.

Všechny tyto posuny přitom nejsou samoúčelné. Opírají se o libreto i o Dvořákovu hudbu. Režisér Dominik Beneš společně s dramaturgem Miroslavem Králem vedli sólisty i sbor k činohernímu uměřenému herectví. Všechny tyto posuny však vyrůstají z Dvořákovy hudby a Wenigova libreta. Cílem nebyla televizní upachtěnost ani samoúčelné postmoderní schválnosti, ale živá, kultivovaná, a především půvabná česká pohádka, u níž se mohou potkat děti i dospělí.

Velkou roli v tom má také sbor pod vedením Michaela Dvořáka. Jednotliví členové nedostali pouze úkol „být lidem ve vsi", ale konkrétní herecké situace a charaktery. Vesnice se tak stává živým organismem, v němž se každý zná s každým, o někom něco ví, někomu závidí a na někoho čeká. Je také místem, kde platí společenská hierarchie. Charakterotvornou choreografii připravila Sylvia Beláková, jejíž práce pomáhá vytvářet pohybový a situační svět celé inscenace. Někteří členové sboru se navíc představí také v sólových rolích – Radim Šimeček, Petr Martínek, Ondřej Stoniš, Pavel Maška, Asuka Imai a Nikola Novotná Turoňová.

Hudební nastudování připravil šéfdirigent Moravského divadla Olomouc Petr Šumník, jeho asistentem a druhým dirigentem je František Křepela. O výtvarnou podobu inscenace se postarala Dana Haklová. Její scénografie a kostýmy vytvářejí pohádkový svět inspirovaný pozdním rokokem a klasicismem – svět, který je stylizovaný, výtvarně působivý, ale zároveň dostatečně otevřený fantazii diváka.

Dvořákův Čert a Káča je tak mnohem víc než jen veselá pohádka o čertech. Je to příběh o svobodě, odvaze, důvtipu, moci a odpovědnosti. O lidech, kteří se mohou nechat zastrašit, ale také se mohou vzepřít. A především o tom, že člověk nemusí mít nadpřirozené schopnosti, aby dokázal porazit peklo.

Stačí někdy jen odvaha, trochu rozumu – a pořádně temperamentní Káča.

Autorem textu je dramaturg souboru opery a operety Miroslav Král.

Z divadelního archívu

Naše nová rubrika vás zavede po stopách divadelní historie. Nahlédněte s námi do našeho divadelního archívu a podívejte se, jak se divadlo v průběhu desetiletí proměňovalo.

Opera čert a Káča otevřela letošní operní sezonu v Olomouci. Svého uvedení se na zdejším jevišti dočkala po osmé. Divadelní archív pro vás připravil přehled předchozích sedmi uvedení, přičemž to první proběhlo již v roce 1949.

Čert a

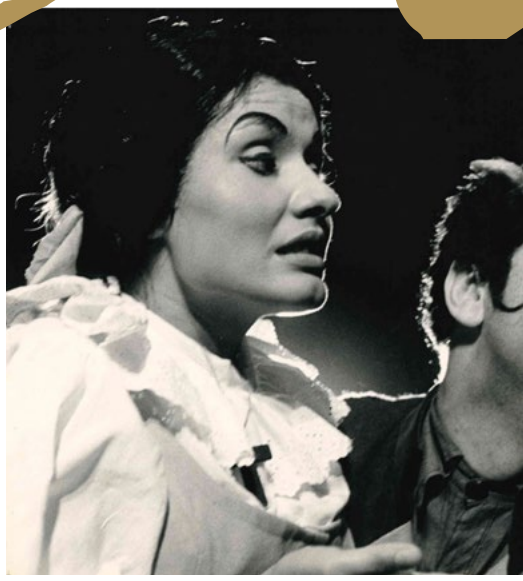
1954

1970

1949

1963

Digitalizace archívu Moravského divadla Olomouc proběhla za finanční spoluúčasti EU prostřednictvím Národního plánu obnovy a MK.

1999

Kája

JAROSLAV MAJTNER

JANA REGALOVÁ

AMÁLIE KADLČÍKOVÁ

RICHARD HAAN

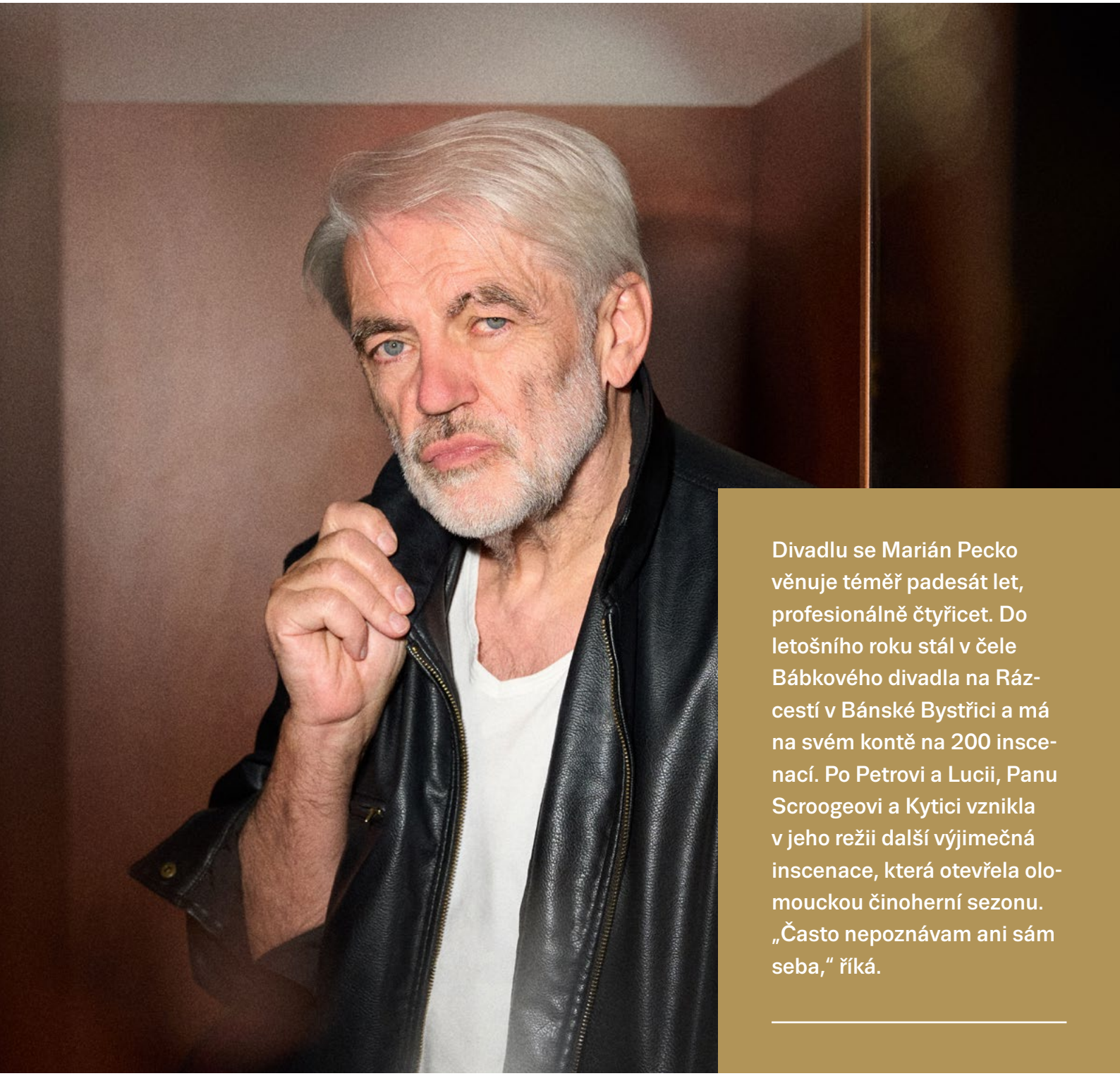
1983

2012

Heda Gablerová jako bolestivě aktuální příběh

Rozhovor s režisérem Mariánem Peckem

Divadlu se Marián Pecko věnuje téměř padesát let, profesionálně čtyřicet. Do letošního roku stál v čele Bábkového divadla na Rázcestí v Bánské Bystřici a má na svém kontě na 200 inscenací. Po Petrovi a Lucii, Panu Scroogeovi a Kytici vznikla v jeho režii další výjimečná inscenace, která otevřela olomouckou činoherní sezonu. „Často nepoznávam ani sám seba," říká.

Do Moravského divadla jste se vrátil počtvrté. Jak se vám s činoherním souborem pracuje?
Ja, na rozdiel od členov a členiek súboru, mám možnosť vyberať si. To, že som v Moravskom divadle štvrtý krát znamená, že sa tu cítim dobre a rád som sa sem vždy vracal. Dôležitejšie je, ako sa hercom a herečkám pracuje so mnou. Ak herectvo považujeme za umenie – a to by sme rozhodne mali – nemali by sme hercom a herečkám upierať právo na umeleckú slobodu. Viem, MDO nie je nezávislé divadlo, ale páči sa mi, že napríklad v Poľsku, majú činoherci aj herečky zvykové právo raz za sezónu neprijať zverenú rolu. Nemusia ani zverejňovať dôvody. Doprial by som túto možnosť všetkým. Viem si pokojne predstaviť, že pracovať so mnou nemusí byť pre každého komfortné.

Hedu Gablerovou jste si vybral sám. Proč jste se rozhodl právě pro tento titul?
Pretože som pred dvomi rokmi v MDO pri skúšaní Kytice spoznal herečku Kristínu Jurkovú. Bol som, a aj po premiére som presvedčený, že Heda Gablerová je rola pre ňu.

Postava Hedy Gablerové je komplikovaná a často vzbuzuje rozporuplné reakce. Jak jste s ní pracoval v rámci svého režijního přístupu?
Myslím si, že Hede Gablerovej sa v priebehu desaťročí väčšinou krivdí. Aby som čo najjednoduchšie odpovedal na zložitú otázku, vyjadrím to tak, že veľmi dôležité otázky, ktoré som si kládol, možno viac ako k Hede, smerovali k spoločnosti, v ktorej Heda – žena – žije. Hedine rozhodnutia a činy vnímam, ako reakcie na podnety, impulzy, necitlivosť a často surovosť jej okolia. Isteže, každý reaguje „akosi" a Heda reaguje takto. Ani jedno z jej rozhodnutí neodsudzujem. Rozumiem im. Rozumiem, neznamená súhlasím, ale rozumiem.

Již při inscenování Kytice jste kladl důraz na ženskou perspektivu díla. Jaký volíte přístup k ženským postavám a k jejich interpretacím?
Nepoznám odpoveď na túto otázku. Nemám jednotný, ani nemenný prístup. Samozrejme, veľký vplyv má konkrétne dielo, príbeh, herečky… Ale, ako všetko, aj môj prístup sa mení. Aj vyvíja. Často nepoznávam ani sám seba. Možno by som mohol použiť spojenie – snaha o empatiu.

Jak nahlížíte na dílo Henrika Ibsena, který je často považován za autora, který volbou témat i jejich zpracováním předběhl svou dobu? Někteří ho nazývají dokonce feministou. Jak ho vnímáte vy sám?
Aj napriek tomu, že sme práve odpremiérovali Hedu Gablerovú, ani zďaleka si nemôžem dovoliť označiť sa za znalca Henrika Ibsena. Bolo to moje prvé stretnutie s týmto autorom. Nakoľko som ako režisér zodpovedný za približne 200 inscenácii, nie je to veľa *(smích)*. Určite nie je náhoda, že v posledných rokoch nastalo globálne oživenie inscenovania jeho textov, bol revitalizovaný Ibsenfestival v Nórsku a podobne. Aj v našom česko-slovenskom priestore sa ukázalo viac realizácií jeho hier. Neviem, či bol feministom. Určite bol pomerne silným a hlasným kritikom patriarchálnej spoločnosti. A Heda bola takejto spoločnosti obeťou. Nie jedinou… Cítim veľký rešpekt pred jeho tvorbou. Aj životným príbehom.

Jedním z rámcových témat dramatu Heda Gablerová je postavení ženy ve společnosti a v manželství. Jak vnímáte otázku ženských práv dnes téměř 130 let od publikace tohoto Ibsenova díla?
Heda Gablerová je stále bolestivo aktuálny príbeh!

Jaké jsou podle vás nejzávažnější předsudky a překážky, se kterými bojují ženy v současném světě?
V roku 2024 vtedajší poslanec NR SR a súčasný minister cestovného ruchu a športu na tlačovej konferencii v Národnej rade Slovenskej republiky nazval poslankyňu NR SR Luciu Plavákovú sukou… V októbri tohoto roku, ten istý človek v rozhovore pre Denník N povedal: „Vždy som bol galantný k ženám a každá bola so mnou spokojná…" Podľa zistení organizácií, ktoré monitorujú rodovo podmienené násilie bolo v rokoch 2022-2025 na Slovensku zavraždených 24 žien svojím súčasným, alebo bývalým partnerom. Môžem odpovedať ináč, ako že si myslím, že najväčšou prekážkou, s ktorou musia ženy bojovať, je systém, ktorý toto umožňuje?

Může divadlo fungovat jako zásadní nástroj společenského rozvoje?
Samozrejme. A kde nie je, musí chcieť byť. Je hlúpe, otravné, účelové a nepravdivé tvrdenie, že divadlo, umenie má byť apolitické. Ako by mohlo byť? A prečo? Nepoviem to lepšie, ako česká spisovateľka, pani Radka Denemarková, na otvorení Frankfurtského knižného veľtrhu 6. 10. 2026. Vyhľadajte si.

Jak vnímáte současný vývoj kultury na Slovensku?
To, čo sa v kultúre na Slovensku deje, v žiadnom prípade nemožno označiť slovom vývoj. Je to katastrofa! Dôsledky systematického, cieleného a zámerného devastovanie kultúry budeme musieť dlho naprávať. Ale napravíme!!! Umenie, kultúra a kultúrnosť sa zlikvidovať nedajú. Aj keď vlci vyjú, je ich veľa a často sme prekvapení, kto všetko sa zapredal, ideme ďalej. Verím, že zodpovední za všetky barbarské skutky budú v správnom čase za túto svoju zodpovednosť zobraní na zodpovednosť.

Máte nějaké režijní sny, které byste si rád splnil?
Mojim snom je byť čo najzmysluplnejšie ešte nejaký čas v divadle prítomný.

Co vám, kromě divadla, dělá v životě radost?
Momentálne babie leto. A potom zima, jar, leto a tak. Rodina, Kamil – náš bígel, priatelia, priateľky. Premýšľame o zmene životného prostredia… Pravdupovediac nerád plánujem. V podstate sa plánovaniu vyhýbam. Mám stále v živote veľa radosti možno aj vďaka tomu. ●

Návrat vánočních hitů a jedno velké loučení

Louskáček

I letos pro vás Moravské divadlo s příchodem zimy a adventu chystá návrat vašich oblíbených vánočních klasik, ale i spoustu novinek, kterými si můžete zpestřit předvánoční čas. Úplně naposledy navíc soubor baletu uvede inscenaci Louskáček – Kouzelný příběh.

Loučení s Louskáčkem
Po šesti sezonách, desítkách vyprodaných repríz a neutuchající přízni diváků napříč generacemi se balet Moravského divadla v lednu rozloučí s inscenací Louskáček – Kouzelný příběh. Tato variace na jeden z nejklasičtějších baletních příběhů choreografa, režiséra a bývalého uměleckého šéfa Michala Štípy přivedla do hlediště olomouckého divadla tisíce diváků. Užijte si poslední sezonu s touto milovanou inscenací, která se na jevišti vrátí už 22. listopadu. Už teď se ale můžete těšit na to, co pro vás soubor baletu chystá v zimě 2027.

Mikulášská nadílka s pohádkou
Ať už jste byli hodní, nebo třeba trochu zlobili, přijďte k nám na mikulášskou nadílku. Hned 5. prosince vás čekají oblíbené Miniopery z pera Jaroslava Uhlíře a Zdeňka Svěráka. Tři tradiční pohádky – O Šípkové Růžence, O Budulínkovi a O Červené Karkulce – v tak trochu netradiční podobě nadchnou děti i rodiče. A po představení přijde Mikuláš, anděl a čert a určitě nepřijdou s prázdnou. Pro každé dítko totiž nachystáme speciální divadelní dáreček. Zábavné dopoledne pak skvěle doplní také výtvarné dílny ve foyer.

Koledování a Rybovka
V souboru opery a operety se také drží tradic. Ani letos totiž nepřijdete o dva oblíbené vánoční hudební formáty, které se každý rok těší velkému zájmu. V neděli 13. prosince se potkáme společně ve foyer divadla, kde navodíme vánoční atmosféru společným zpěvem koled. Jen pár dní před Štědrým dnem pak nabídneme tři reprízy oblíbené České mše vánoční Jakuba Jana Ryby. Vybrat si můžete z odpoledních termínů ve dnech 20. a 23. prosince.

S činohrou po celý prosinec i na Silvestra
Soubor činohry nabídne divákům během prosince opravdu pestrý program. Kromě novinek této i minulé sezony, mezi které budou patřit třeba inscenace Bořiny za břehem, Zvoník u Matky Boží, Mladý Humble, Heda Gablerová nebo Hra, která se zvrtla, se můžete těšit i na oblíbené klasiky. Na prosincovém repertoáru nechybí Sluha dvou pánů, Splašené nůžky, Natěrač, Když se zhasne nebo Královny. Inscenaci Andělé mezi námi čeká v prosinci derniéra. A soubor činohry s vámi bude až do úplného konce roku. Na Silvestra totiž uvede Moravské divadlo oblíbenou komedii Koule z pera Davida Drábka. Přijďte si s námi připít na úspěšný rok 2027!

Vánoční workshopy v KEC
Nejkrásnější dárky jsou ty od srdce, tak si nějaký takový přijďte vyrobit na jeden z našich vánočních „gift labů“. Kulturně edukační centrum pro vás připravilo sérii tvořivých workshopů, jejichž výsledkem bude krásný, a hlavně originální dárek. Vybrat si můžete z několika workshopů, vždy na jiné téma. Ať už si chcete vyrobit osobní plátěnou tašku, kožený zápisník s iniciálami nebo třeba malovaný hrneček, jsou naše workshopy právě pro vás! ●

Miniopery

Upíři mají sexappeal

Rozhovor s choreografem Garrettem Smithem.

Americký choreograf Garrett Smith se podruhé vrací ke spolupráci s olomouckým baletem. Po Skrytých tajemstvích připravuje v Moravském divadle baletní inscenaci Drákula, která slibuje být výpravným narativním baletem ve dvou dějstvích. „Možná nás fascinuje představa nesmrtelnosti a moci," říká.

Právě intenzivně pracujete na nové baletní inscenaci Drákula. Máte rád hororové příběhy?
Myslím, že to záleží na tom, o jaký druh hororu jde. Nemám rád krvavé scény jen proto, že jsou krvavé. Vlastně mám obecně moc rád thrillery a napínavé příběhy. Ale co se týče upírů, tohle téma opravdu MILUJU! Se sestrou se pořád díváme na upírské filmy. Van Helsing je asi jeden z mých nejoblíbenějších filmů vůbec. A mimochodem – natáčel se v Praze.

Proč myslíte, že jsou lidé tolik fascinování upíry?
Možná, že nás fascinuje představa nesmrtelnosti a moci. Kdybyste mohli navždy zůstat ve věku, ve kterém jste byli na fyzickém vrcholu a měli schopnost měnit podobu, možná i číst myšlenky a pohybovat se neuvěřitelně rychle… to má své kouzlo. Upíři navíc mají i nemalý sexappeal, což to všechno ještě umocňuje.

Drákula je nesmírně oblíbenou popkulturní postavou. Úplně poprvé se objevil v románu Brama Stokera a od té doby se dočkal nespočtu různých zpracování. Jaký přístup k tomuto příběhu volíte pro baletní verzi?
Myslím si, že jednou z nejdůležitějších věcí je dějová linie, která musí zůstat srozumitelná, i když ji vyprávíme pohybem. Obecně se mi nelíbí představa, že by se měl tanec podřizovat ději. Při tvorbě choreografie dávám přednost stoprocentní svobodě bez jakýchkoli závazků, ale u narativního baletu ve dvou dějstvích je to jiné. Příběh musí být srozumitelný.

Jak konkrétně jste tvořil choreografii k baletu Drákula? Co pro vás bylo nejzásadnější?
Hodně jsem poslouchal a studoval hudbu, provedl jsem rozsáhlé rešerše a zhlédl spoustu různých filmů. Na základě těchto poznatků jsem pak vytvořil vlastní pohybové schéma. Pokud jde o samotnou choreografii, před tím, než začala práce s tanečníky, jsem si znovu poslechl vybranou hudbu a důkladně jsem se před začátkem zkoušení připravil. S touto mou jasnou představou jsme vstoupili do zkušebního procesu, začali si společně hrát, experimentovat s pohyby a vylepšovat je.

Pro balet jste si vybral hudbu Wojciecha Kilara a Sergeje Prokofjeva. Čím vás právě jejich hudba inspiruje?
Kilar složil hudbu k filmovému Drákulovi z roku 1992 v režii Francise Forda Coppoly a myslím si, že byl pro tento úkol skutečně tím nejvhodnějším skladatelem své doby a své generace. V mnoha jeho skladbách i na dalších albech slyším a vnímám řadu dalších temných tónů. To, co složil, se k tomuto upírskému tématu opravdu skvěle hodí. Díky tomu balet působí téměř jako film. Prokofjev dodává dílu větší hloubku a rozmanitost. Mám pocit, že díky jeho hudbě to opravdu zní a působí jako balet. Děj se odehrává v roce 1890, kdy sledujeme jednotlivé části příběhu, a Prokofjevova hudba velmi dobře vystihuje ducha té doby. Zejména ten hlavní úvodní valčík, který jsem vybral.

Do Olomouce se vracíte po téměř dvou letech. Jak se vám spolupracuje se souborem?
Soubor se od mého posledního působení zásadně proměnil a je zde momentálně mnoho nových tanečníků. Novinkou je také spolupráce s Lucou Currelim, kterému roli Drákuly tvoříme na míru. Věděl jsem, že by mohl být dokonalým Drákulou. Také jsem věděl, že Adéla Bendová by mohla být dokonalou Minou. Na zkušebně tvoří neuvěřitelnou dvojici a jejich herecký projev je velmi vyzrálý a uvěřitelný. Během zkoušek panuje mezi všemi tanečníky opravdu úžasná energie a je z nich cítit nadšení, zejména v mnoha scénách, ve kterých pracujeme na postavách dvořanů a kostlivců. Některé dny připomínají spíš zábavu než práci *(smích)*, ale je to samozřejmě tvrdá a náročná dřina.

Uměl byste v jedné větě vypíchnout, proč by měli diváci přijít na Drákulu do našeho divadla?
Bude to ohromující podívaná!.

Když se vše musí zvrtnout podle plánu

Druhý činoherní titul sezony slibuje divákům velkou porci zábavy. Britská komedie Hra, která se zvrtla, slaví úspěch ve světě i u nás a láká na oblíbené téma divadla na divadle. Režie inscenace, ve které musí být vše dokonale naplánované taky, aby nic nešlo podle plánu, se ujal režisérský tandem Romana Vencla a Darka Krále. Na premiéru se diváci mohou těšit na konci listopadu.

Autory Henryho Shieldse, Henryho Lewise a Jonathana Sayera svedlo dohromady studium na London Academy of Music and Art. V roce 2008 založili spolek Mischief Theatre Company a věnovali se improvizačnímu divadlu. V roce 2012 pak vznikla jejich první společná divadelní hra, kterou byla právě Hra, která se zvrtla, a určila i jejich budoucí úspěch. Původně hodinová jednoaktovka měla pod názvem Vražda před Vánocemi svou premiéru v londýnské hospodě Old Red Lion Pub pro pouhé čtyři diváky. Na příští reprízu už ale přišlo diváků 70, inscenace se přesunula do divadla a autoři byli nakonec osloveni produkční společností, která jim zadala text rozšířit do podoby, ve které se hraje dnes.

V roce 2015 získala Hra, která se zvrtla Cenu Lawrence Olivier-a za nejlepší novou komedii a dnes je čtvrtou nejdéle hranou inscenací v historii londýnského West Endu. Na svou úspěšnou autorskou vlnu trio navázalo a vznikly tak další oblíbené komedie, například Petr Pan, který se zvrtnul nebo Velká bankovní loupež. Hra, která se zvrtla však zůstává jejich nejúspěšnějším počinem, byla mnohokrát přeložena a hrála se ve třiceti zemích světa. Mezi ně patří samozřejmě i Česká republika, kde byl tento kus od roku 2019 uveden již sedmkrát, a to v divadlech v Kladně, Praze, Chebu, Liberci, Brně a nejnověji ve Zlíně. Osmým uvedením pak bude listopadová premiéra olomoucké činohry.

Když se amatérský divadelní spolek rozhodně nazkoušet divadelní hru Vražda na Havershamském panství, vůbec netuší, jakým překážkám bude muset během premiéry v pronajatém divadle čelit. Klasická béčková anglická detektivka se tak změní v divoký sled nezdarů, karambolů, úrazů, nešťastných náhod, překážek a improvizací, ze kterých vyvstává jediná otázka – jak tohle celé nakonec dopadne? Asi tak by se dal ve zkratce shrnout děj inscenace, která vzniká pod vedením režijního tandemu Romana Vencla a Darka Krále. Po úspěšné inscenaci Koule se tato dvojice vrací, tentokrát s touto ambiciózní komedií.

Nezbytnou součástí inscenace je precizně vymyšlená scéna, která zdaleka nemá za úkol vytvořit pouze dojem útulného panství z přelomu 19. a 20. století, ale zejména fungovat jako precizně seřízený hodinový strojek. Autorem scény je výtvarník Jakub Kopecký, který kromě krásného návrhu viktoriánského panství připravil pro divadelní dílny opravdový technický oříšek. Scénu doplní dobové, ale zároveň nápadité a komikou překypující kostýmy výtvarnice Jitky Nejedlé. Inscenační tým doplňuje dramaturgyně Tereza Matějková.

Hra, která se zvrtla je samozřejmě obrovskou výzvou i pro herecké obsazení. Každý herec a herečka musejí zvládnout sehrát rovnou dvě role – jak amatérského herce, tak postavy z detektivky Vražda na Havershamském panství. Navíc se jedná o technicky a fyzicky náročnou inscenaci, kdy se kolegyně a kolegové musí spolehnout na absolutní souhru nejen mezi sebou, ale také na souhru se scénou, kostýmy a rekvizitami, aby iluze náhodných nezdarů a katastrof byla dokonalá. Diváci se mohou těšit na Lukáše Červenku, Jana Ťoupalíka, Vendulu Novákovou, Tomáše Krejčího, Marka Pešla, Petra Vaňka, Ivu Kruntorádovou a Jana Vrbackého. Speciálním zvířecím hostem bude fenka Sherry Vaňková. ●

Premiéra proběhne 27. listopadu 2026 v 19 hodin v Moravském divadle.

Návštěva v Ateliéru

Kde všude se můžete potkat s Ateliérem MDO? Není jen na jednom místě – působí tam, kde se mohou potkávat lidé, nápady a divadlo. Tuto sezonu vám v Za oponou představíme tři taková místa a ukážeme, co každé z nich nabízí a proč si v Ateliéru MDO může najít své místo opravdu každý.

Hlavní budova: Když se divadlo otevře zevnitř

Co se děje v zákulisí divadla? Jak vzniká inscenace, co všechno předchází premiéře a kdo všechno se podílí na tom, aby se večer zvedla opona? Hlavní budova nabízí možnost podívat se na divadlo trochu jinak. Právě tady Ateliér MDO otevírá dveře do míst, která běžný divák často nevidí. Projít vrátnicí, stát na té „druhé straně" budovy a možná se podívat i na jeviště. Plno pobíhajících lidí, vjemů, emocí, barev i zvuků – to je ve zkratce hlavní budova. Pro návštěvníky někdy překvapivé, pro zaměstnance běžný pracovní den. Můžete zde vidět otevřené zkoušky, prohlídky zákulisí, besedy. Tematické interaktivní besedy či workshopy umožňují nahlédnout pod pokličku divadelního provozu a potkat se s lidmi, kteří stojí nejen za vznikem inscenací. Nemusíte přitom vědět, co znamená dramaturgie, jak se šije kostým, nebo mít zkušenost s herectvím. Ateliér MDO je místem, kde je úplně v pořádku přijít bez předchozí zkušenosti. Zvídavost je dostatečná výbava.

Důležitou součástí všech aktivit je právě příjemné a bezpečné prostředí, ve kterém se lidé nemusí bát zeptat, říct svůj názor nebo přiznat, že něčemu nerozumí. Komunikace je pro nás základem všech setkávání, abychom si užili příjemný čas plný společného objevování či pozorování (záleží na vás).

Hlavní budova Moravského divadla tak není jen místem, kam přicházíme za představením. Je také místem, kde můžeme zjistit, jak divadlo vzniká, kdo ho tvoří a co všechno se za několika hodinami na jevišti skrývá. A možná při tom zjistíte, že divadlo není tak vzdálené, jak se někdy může zdát. Můžete ho zažít a zkoumat pěkně zblízka.

Nový obor pomůže budoucnosti divadelních technologií

Rozhovor s technickým náměstkem a pedagogem Janem Petrem

Aby se na jevišti mohlo stát kouzlo, je potřeba desítek profesionálů z různých oborů. Divadlo nejsou jen herci a herečky na jevišti, ale mnoho a mnoho dalších, kteří sice nejsou tolik vidět, ale bez jejich práce by se žádné představení neodehrálo. Zásadní složkou, která se navíc v posledních desetiletích dynamicky rozvíjí, jsou jevištní technologie. Nejen o nově vzniklém středoškolském oboru pro jevištní technology, který se v Olomouci otevřel v září, jsme hovořili s technickým náměstkem MDMF a pedagogem Janem Petrem.

V září letošního roku byla v prostorách v Kulturně edukačního centra zahájena výuka středoškolského oboru Jevištní technologie Střední školy grafiky a médií (SGMO). Co si pod tím můžeme představit? Jaké předměty se na oboru vyučují?
Obsah výuky je rozdělen na tři části. Jedná se o základní předměty typu matematika, čeština, dějepis či angličtina, jimiž žáci během středoškolského studia běžné procházejí, kreativní předměty, jako je výtvarná kultura a figurální kresba, vyučované také na ostatních oborech SGMO, a předměty fokusované již pouze na divadlo, kterými jsou divadelní technologie a provoz, praktická cvičení zaměřená zejména na světlo, video a zvuk a ve třetím ročníku také odborná praxe. Rámec výuky tohoto nového oboru lze nejlépe vystihnout shrnutím významu pojmu jevištní technologie, zastřešujícího strojní, světelné, zvukové a video technologie využívané

divadlem a v kreativním průmyslu, které jsou prezentovány také v kontextu úkolů technického personálu při zabezpečení uměleckého provozu.

Proč je takový obor důležitý? Kde najdou absolventi své uplatnění?
Středoškolský obor jevištní technologie představuje šanci budoucí existence kvalifikovaného středního technického personálu, která je výzvou jak pro nás pedagogy, tak pro jeho absolventy a velikou nadějí pro divadelní instituce. Jelikož tento obor není na středoškolské úrovni vyučován, je prakticky každý řadový (a často i vedoucí) pracovník technického provozu divadel samoukem, spoléhajícím na vědomosti předané staršími kolegy a vlastní postupně získávané zkušenosti. Uplatnění absolventů lze rámcově předpokládat ve třech základních směrech:

- Pokračováním ve studiu na vysoké škole uměleckého směru v oborech s technologickým / kreativním / produkčně manažerským zaměřením
- Zaměstnáním v divadelním provozu na technických a technicko-manažerských pozicích
- Uplatněním v široké škále pracovních příležitostí, které poskytuje kreativní a eventový průmysl

Kdo je garantem oboru? Jak probíhá spolupráce se Střední školou grafiky a médií?
Garantem odborně zaměřené části výuky jsem já, ale pedagogicky se mnou ve výuce samozřejmě spolupůsobí i další kolegové s odpovídajícím vzděláním i praxí v oborech scénického světla, videa, zvuku a světelného i zvukového designu. Těm patří veliké poděkování za nasazení, se kterým se věnují nejen obsahu výuky, ale i procesu jejího technologického zabezpečení při výběru a řešení nákupu potřebného vybavení učeben.

Pokud se někdo rozhodne pro studium, jaké musí mít předpoklady? Jak vypadá přijímací řízení?
Základními předpoklady jsou kreativita ve spojení s technickým přesahem, zájem o technologické prostředky podporující uměleckou činnost a o divadlo, koncerty a živé umění, bonusem může být také dobrá znalost IT technologií a programů sloužících k práci se zvukem či videem. Při přijímacím řízení uchazeči předkládali své autorské portfolio, zpracovali tvůrčí úkol na zadané téma a účastnili se pohovoru s odbornou komisí. Je ovšem pravděpodobné, že na základě získaných zkušeností bude způsob výběru pro další ročníky mírně modifikován.

Jak spolupracuje Moravské divadlo a Moravská filharmonie na vzdělávání studentů?
Podíl MDMF na vzniku oboru, jehož iniciace je velkou zásluhou pana ředitele Davida Gerneše, i na zázemí pro jeho výuku, je naprosto zásadní. Stejně jako vysoké školy múzických umění se neobejdou bez vlastních divadelních provozů, poskytujících studujícím všech oborů zázemí tvůrčí laboratoře, nebyla by výuka středoškolského oboru jevištní technologie možná bez partnerství s MDMF, díky kterému mají žáci ve všech aspektech volný přístup k divadelní praxi, kterou mohou za podpory pedagogů po celou dobu studia postupně poznávat. Vše začíná v novém Kulturně edukačním centru MDMF, kde jsou situovány dvě učebny jevištních technologů i workshopový prostor simulující podmínky plně vybaveného jeviště. Součástí objektu jsou i dílny na výrobu dekorací, jejichž cestu tak mohou žáci sledovat od prvních návrhů až po zkušební proces na jevišti Moravského divadla. Velikým přínosem je také umělecký rozmach MDMF, kde se mohou žáci seznámit jak se specifiky všech žánrů dramatického umění (činohra, muzikál, opera i balet), tak s koncertní činností filharmonie.

Jak zásadní jsou právě tyto technické obory pro divadelní provoz?
Ukazuje se, že absolutně. Kvalitní divadlo určitých žánrů je samozřejmě možné provozovat zcela bez prostředků na veřejném prostranství, ale běžně fungující kulturní (nejen divadelní) instituce se bez podpory technického personálu, na jehož odbornost jsou kladeny stále vyšší nároky, prostě neobejde.

Jak se promítá technologický pokrok do proměny jevištních technologií? Ovlivňuje tento obor i umělá inteligence?
Ke vlivu umělé inteligence na naše obory nejsem zcela kompetentní se vyjádřit, ale technologický pokrok za období posledních 25 let, po které se v divadelním zázemí pohybuji, zcela zásadně změnil práci v oblasti scénického světla, videa, zvuku, nahrávací techniky i strojní jevištní technologie. Tento pokrok se přirozeně promítá i do specializací technického personálu a již zmíněných nároků na něj a posouvá se z největších divadelních scén i do regionálního divadla. Jedná se zejména o posun v konstrukci světelných zdrojů a přechodu na LED technologie a průniku IT do všech oblastí ovládání výše zmíněných technologických systémů, díky kterému se z části technického personálu stali kvalifikovaní programátoři s výrazným přesahem do estetiky scénického světla a zvuku.

Jste technickým náměstkem MDMF. Co vás osobně přivedlo k divadlu a proč jste se rozhodl právě pro tuto technickou sféru?
Ke studiu jevištní technologie na JAMU jsem se v roce 2000 přihlásil souhrou náhod, ale atmosféra této umělecké školy mě do divadelního světa ihned vtáhla a od roku 2001 v divadelním prostředí pracuji, studuji, vyučuji a projektuji zároveň. Začínal jsem jako osvětlovač, později jako technolog výroby scénické dekorace jsem poznal, že své ambice naplním lépe „přes kulisy“, technickým náměstkem jsem se stal poprvé v roce 2009 v Národním divadle Brno a po šesti letech neocenitelné praxe po boku ředitelů Daniela Dvořáka a Martina Glasera jsem na devět sezón zakotvil na místě provozního ředitele Divadla na Orlí JAMU. Příjemnou součástí mé činnosti vždy byl technický dohled nad rekonstrukcemi či stavbami kulturních objektů i výuka technických a manažerských předmětů na JAMU, do Olomouce mě proto přivedla zejména výzva stavby Kulturně edukačního centra a založení nového středoškolského oboru zaměřeného na jevištní technologii.

Co byste na závěr popřál studentům nového oboru?
Aby je studium bavilo, brzy si v celkem rozsáhlé oblasti jevištní technologie našli právě ten svůj zájem, aby pochopili širokou možnost uplatnění svého vzdělání ať už po maturitě rovnou v praxi, nebo k získání objektivní výhody pro přijímací řízení na řadu vysokoškolských uměleckých oborů, aby jednou později snad si mohli říci, že zvolili dobře. A aby se tak stalo je i naše ambice a nepopíratelná odpovědnost. ●

Děkujeme našim partnerům!

ZŘIZOVATEL A DALŠÍ VEŘEJNÁ PODPORA

Zřizovatelem Moravského divadla Olomouc je statutární město Olomouc.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Olomouckého kraje.

Za finanční spoluúčasti EU prostřednictvím NPO a MK.

GENERÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ PARTNEŘI

PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DALŠÍ PARTNEŘI

za oponou

Moravské divadlo a Moravská filharmonie, p. o.
pro propagační účely zdarma